

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sža/3/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200203
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014200203.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci žalobcu: P. P., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Ruskej federácie, bytom W.Á. XX, XXX XX W., zastúpeného: Advokátska kancelária Škamla s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobáková č. 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2013/011050-004 zo dňa 02.12.2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/26/2014-48 zo dňa 30. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/26/2014-48 zo dňa 30. októbra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2013/011050-004 zo dňa 2. decembra 2013 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 992,05 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia a iné trovy konania vo výške 140 € titulom náhrady súdneho poplatku k rukám jeho právneho zástupcu do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA12-65-009/2018-AV zo dňa 02.12.2013 žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-2568-17/2013-Ž/Jai zo dňa 06.08.2013, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

2. Dňa 13.05.2013 podal žalobca žiadosť o udelenie trvalého pobytu na 5-rokov z rodinných dôvodov. K žiadosti bol priložený sobášny list potvrdzujúci uzavretie manželstva žalobcu dňa 18.06.2012, potvrdenie

o tom, že žalobca nemá záznam v registri trestov Ruskej federácie, výpis z účtu, prehlásenie o poskytnutí ubytovania. Z odpisu registra trestov zo dňa 15.05.2013 vyplýva, že dňom 31.12.2005 bolo podmienčne zastavené trestné stíhanie žalobcu so skúšobnou dobou 6 mesiacov, do 28.10.2006. V spise sa nachádza úradný záznam zo dňa 07.06.2013, z ktorého vyplýva, že pracovník správneho orgánu sa oboznámil s utajovanou písomnosťou, ktorej pôvodcom je Slovenská informačná služba, ktorá obsahuje konkrétne dôvody k aplikácii § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov týkajúce sa bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky.

3. Dňa 23. 7. 2013 bola vypracovaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania, z obsahu ktorej vyplýva, že žalobca bol informovaný o získaní správy od Slovenskej informačnej služby, ktorá odôvodňuje zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov. Prvostupňový správny orgán žalobcu poučil o možnosti podať vyjadrenie k zabezpečenému podkladu rozhodnutia, nazerat' do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie. Žalobca do zápisnice uviedol, že nemá vedomosť o aké informácie sa jedná, pričom predmetná informácia sa neobjavila pri prvom odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu. Do spisu bola následne založená plná moc, ktorou žalobca splnomocnil na svoje zastupovanie advokátsku kanceláriu.

4. Dňa 06.08.2013 bolo vydané prvostupňové rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Správny orgán popísal priebeh konania, obsah podkladov pre rozhodnutie, vyjadrenie žalobcu, poukázal na príslušné ustanovenia zákona, v zmysle ktorých postupoval a uviedol, že rešpektuje pranie žalobcu žiť v spoločnej domácnosti s manželkou a maloletými deťmi, občanmi Slovenskej republiky, avšak prihliadal na verejný záujem, a to bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ktorý vyplýva z informácie Slovenskej informačnej služby.

5. Voči predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Následne dňa 02.12.2013 bolo vydané napadnuté rozhodnutie, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

II.

Konanie na krajskom súde

6. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodnutím Č. p.: PPZ-HCP-BA2-2013/011050-004 zo dňa 02.12.2013 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-2568-17/2013-Ž/Jai zo dňa 06.08.2013, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

7. V dôvodoch rozsudku uviedol, že v danom prípade sa žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia z dôvodov ochrany jeho práva na rodinný život, ktorý má súvisieť s uzavretím manželstva s štátnou občiankou Slovenskej republiky a starostlivosťou o jeho dve maloleté deti.

8. Poukázal na to, že v odôvodnení rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov, v súlade s ust. § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu.

9. Krajský súd uviedol, že i keď právny predpis účinný v čase vydania napadnutého rozhodnutia nevyžaduje jeho odôvodnenie, ak bolo vydané na základe ustanovenia § 48 ods. 2, písm. b) o pobyte cudzincov je pre súdny prieskum potrebné, aby predložený administratívny spis obsahoval dôkazy svedčiace o tom, že prítomnosťou žalobcu by bola ohrozená bezpečnosť štátu a akým spôsobom sa

správny orgán vysporiadal s námietkami žalobcu týkajúcimi sa zásahu do jeho práva na súkromný a rodinný život.

10. Krajský súd poukázal na ustanovenie § 3 Správneho poriadku, v ktorom sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou zo základných zásad je zásada materiálnej pravdy. Z § 3 ods. 4 prvá veta Správneho poriadku vyplýva, že rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

11. Krajský súd uviedol, že v danom prípade sa oboznámil s utajovanou skutočnosťou, a to s obsahom informácie zo dňa 28.05.2013, č. p. 65/12-D-45-73/2013, z ktorej zistil dôvod obavy z ohrozenia bezpečnosti Slovenskej republiky zo strany žalobcu. Uvedený verejný záujem, podľa názoru krajského súdu, prevažuje nad záujmom žalobcu na rodinný život na území Slovenskej republiky. Podrobnejšie popísanie okolností, z ktorých plynie dôvodná obava z narušenia bezpečnosti štátu umožnením pobytu žalobcu na území SR, a z ktorých vyplýva o aký bezpečnostný záujem Slovenskej republiky sa v danom prípade jedná podľa krajského súdu nebolo možné, pretože sa jedná o utajovanú informáciu.

12. Krajský súd dodal, že vo všeobecnosti je možné povedať, že vyhostenie cudzinca bude vždy vo väčšej alebo menšej miere predstavovať zásah do jeho rodinného alebo súkromného života, avšak treba uviesť, že právo na rešpektovanie rodinného a súkromného života nie je právom absolútnym. V čl. 8 ods. 2 Dohovoru sú totiž stanovené možné obmedzenia tohto práva, a tak prípadný zásah do súkromného a rodinného života neznamena, že je správny orgán vždy pri takejto námietke povinný svoje rozhodnutie o vyhostení zrušiť; či tak spraví, je vždy vecou jeho správneho uváženia (pri tejto svojej činnosti však nesmie vybočiť z medzí daných zákonnou úpravou). Ustanovenie čl. 8 Dohovoru tak neukladá štátu všeobecný záväzok rešpektovať voľbu manželov alebo partnerov ohľadne krajiny ich spoločného pobytu, resp. napomáhať zjednocovaniu rodiny. V tomto prípade je podľa krajského súdu preukázané, že vyhostenie cudzinca bolo vykonané v súlade so zákonom, teda aj prípadný zásah do rodinného života spĺňal podmienky podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru.

13. Krajský súd napokon poukázal na rozhodnutie krajského súdu vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného vo veci predchádzajúceho konania o povolení trvalého pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky vedeného pod sp. zn. 6S/141/2013, ktorým súd žalobu z totožných dôvodov zamietol. Krajský súd doplnil, že v preskúmvanej veci zotrúva na právnom názore vyjadrenom už v predmetnom rozsudku.

14. Podľa názoru krajského súdu v konaní správnych orgánov nedošlo k takej vade, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, na ktorú bol povinný prihliadať z úradnej povinnosti, správne orgány zistili skutkový stav dostatočne, vec správne právne vyhodnotili, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

III.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

15. Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že s napadnutým rozsudkom v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov podľa § 205 ods. 1 písm. b), d) a f) OSP, teda z dôvodu, že konanie pred súdom prvého stupňa malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec.

16. Žalobca namietal, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s utajovanou informáciou sp. zn.: 65/12-D-45-73/2013 zo dňa 28.05.2013, ktorej pôvodcom je Slovenská informačná služba (ďalej len „utajovaná informácia“) a na základe ktorej žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie. Žalobca v podanej žalobe odkazoval na rozsudok Veľkej komory Súdneho dvora vo veci C-300/u zo dňa 04.06.2013, z ktorého vyplýva nasledujúci záver: Článok 30 ods. 2 a článok 31 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29.04.2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a

zdržiavať v rámci územia členských štátov v spojení s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať v tom zmysle, že vyžadujú, aby príslušný vnútroštátny súd v prípade, ak príslušný vnútroštátny orgán dotknutej osobe nesprístupní presné a úplné dôvody, na ktorých zakladá rozhodnutie prijaté na základe článku 27 smernice, ako ani s tým súvisiace dôkazy, zabezpečil, že sa to obmedzí na nevyhnutnú mieru, a že sa dotknutej osobe v každom prípade oznámi podstata týchto dôvodov spôsobom, pri ktorom sa zohľadní nevyhnutný dôverný charakter dôkazov.

17. Žalobca poukázal na to, že Súdny dvor v uvedenom rozsudku konštatoval, že sa vyžaduje, aby vnútroštátny súd dohliadol na to, aby sa dotknutej osobe sprístupnila podstata dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ tohto rozhodnutia, ak príslušný vnútroštátny orgán pred daným súdom tvrdí, že takému sprístupneniu bránia dôvody týkajúce sa bezpečnosti štátu. Súdny dvor ďalej uviedol, že aby dotknutá osoba mohla skutočne využiť opravné prostriedky zavedené členskými štátmi, príslušný vnútroštátny orgán je povinný oznámiť jej v rámci správneho konania presné a úplné dôvody týkajúce sa verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia, ktoré tvoria základ sporného rozhodnutia. Článok 30 ods. 2 smernice 2004/38 umožňuje členským štátom, aby obmedzili informácie poskytnuté dotknutej osobe z dôvodov týkajúcich sa bezpečnosti štátu, len ako výnimku. Ako výnimka toto ustanovenie podlieha striktnému výkladu bez toho, aby bolo zbavené potrebného účinku.

18. Žalobca poukázal na to, že už v podanej žalobe namietal, že v napadnutom rozhodnutí odporcu nie je nijakým spôsobom ani len naznačené, z akých dôvodov by sprístupnenie informácií žalobcovi mohlo ohroziť bezpečnosť Slovenskej republiky. Krajskému súdu vyčítal, že sa uvedeným rozsudkom Veľkej komory Súdneho dvora nijako nezaoberal. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu podľa žalobcu tak nemôže obstáť, nakoľko uvedená námietka bola pre vec zásadná.

19. Žalobca ďalej namietal porušenia práva na spravodlivý proces a poukázal na to, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal takmer so žiadnou z námietok, ktoré uviedol vo svojej žalobe.

III.

Východiská a dôvody pre rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o prerušení konania a podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods.1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky

20. Najvyšší súd počas konania o odvolaní žalobcu proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosti, ktoré u neho vyvolávajú pochybnosti o ústavnosti, ale aj rozpore niektorých ustanovení zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktoré boli v prejednávanej veci aplikované správnym orgánom s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s Chartou základných práv EÚ.

21. Najvyšší súd dospel k záveru, že ustanovenia 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov môžu byť v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl.13 v spojení s čl. 8 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Z uvedeného dôvodu dňa 6. mája 2016 najvyšší súd prerušil odvolacie konanie a po právoplatnosti uznesenia dňa 24. mája 2016 podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, ktorým žiadal, aby ústavný súd vydal nález: ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov nie sú v súlade s ustanovením čl. 1 ods. 1, s čl. 12 ods. 1 a ods. 2, s čl. 13 ods. 4, s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, s ustanoveniami čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

IV.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018

22. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 <., čl. 47 ods. 3 <., čl. 48 ods. 2 <. v spojení s čl. 1 ods. 1 <., čl. 12 ods. 1 a 2 <. a s čl. 13 ods. 4 <. Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Vo zvyšnej časti návrhom nevyhovel.

V.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. marca 2019 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

24. V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia č. PPZ-HCP-BA12-65-009/2018-AV zo dňa 02.12.2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-2568-17/2013-Ž/Jai zo dňa 06.08.2013, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

25. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 <., čl. 47 ods. 3 <., čl. 48 ods. 2 <. v spojení s čl. 1 ods. 1 <., čl. 12 ods. 1 a 2 <. a s čl. 13 ods. 4 <. Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

26. Vyhlásením v zbierke zákonov má nález ústavného súdu vydaný v konaní o súlade právnych predpisov okamžité právne účinky: - právne predpisy, ich časti alebo jednotlivé ustanovenia, o ktorých ústavný súd rozhodol, že nie sú v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, ale s medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „s ústavou“), strácajú svoju účinnosť, t. j. ich aplikácia sa „zastavuje“ a nemajú žiadne právne účinky.

27. Ústava v čl. 125 ods. 3 prikazuje zákonodarcovi, t. j. orgánu, ktorý vydal taký právny predpis nesúladný s ústavou, uviesť ho do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu do súladu s ústavou, ak ide o „podzákonné právne predpisy“ [čl. 125 ods. 1 písm. b) a c) ústavy] aj s inými zákonmi a ak ide o predpisy uvedené v čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy, aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. „Sankciou“ za nesplnenie tejto povinnosti je strata platnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia po márnom uplynutí šiestich mesiacoch legislatívnej pasivity zákonodarcu (normotvorcu) od vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov.

28. Z výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 vyplýva, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy <. Slovenskej republiky dňom vyhlásenia tohto

nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky strácajú účinnosť ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tieto ustanovenia do súladu s čl. 46 ods. 1 a 2 <., čl. 47 ods. 3 <., čl. 48 ods. 2 <. v spojení s čl. 1 ods. 1 <., čl. 12 ods. 1 a 2 <. a s čl. 13 ods. 4 <. Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

29. Na tomto mieste považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo derogačné účinky určujú, kedy prestáva byť derogovaný predpis platným, neaplikovateľnosť znamená, že všeobecné súdy nemajú aplikovať ustanovenia zákona, ktoré bolo ako protiústavné zrušené Ústavným súdom, a to aj v prípade, že účinky takéhoto nálezu nastanú až v budúcnosti. Ústavný súd SR tiež judikoval, že aj keď síce k pozbaveniu platnosti derogovaného zákona dochádza s účinkom „ex nunc“, rozpor s ústavným poriadkom, ktorý bol dôvodom zrušenia zákona nastáva už v priebehu jeho platnosti.

30. Účinnok „ex nunc“ nevyklučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne.

31. S prihliadnutím na uvedené, možno konštatovať, že pokiaľ bol aj zákon zrušený pre rozpor s ústavným poriadkom, tak v zásade neprestáva byť vo vzťahu k právnym skutočnostiam nastaným behom jeho platnosti aplikovateľný, s výnimkou ak sa derogačný dôvod týka zásahu do ústavou garantovaných základných práv a slobôd (materiálneho jadra ústavy). Uvedené by pritom malo platiť aj vo vzťahu k výkonu práv a povinností z rozhodnutí orgánu verejnej moci vydaných na základe zrušeného právneho predpisu.

32. Všetky orgány verejnej moci vrátane sú povinné interpretovať výklad ústavných zákonov, zákonov a ďalších právnych predpisov v súlade s generálnym interpretačným princípom zakotveným v čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého takýto výklad musí byť v súlade s ústavou.

33. Vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého žalovaný postupoval, a to tým spôsobom, že neodôvodnil rozhodnutie ktoré bolo vydané na základe ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, hoci ustanovenia ustanovenie § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaným odôvodnenie takéto rozhodnutia nevyžadovalo, predmetné ustanovenie stratilo účinnosť dňom zverejnenia Nálezu Ústavného súdu SR PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 v zbierke zákonov, preto bolo potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom, a keďže súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť a rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

35. V zmysle ustanovenia § 250j ods. 6 O.s.p. je správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

36. O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhl.“). Trovy konania tvoria trovy právneho zastúpenia vo výške 992,05 € a iné trovy konania vo výške 140 €.

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú:

- z odmeny za 4 úkony právnej služby

1. prevzatie a príprava zastúpenia, (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhl.) 134 €

2. podanie žaloby, (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhl.) 134 €

3. účasť na pojednávaní pred krajským súdom, (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhl.) 139,83 €

4. odvolanie proti rozsudku krajského súdu, (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhl.) 139,83 €

k nim prislúchajúcich režijných paušálov (32,86 €)

- cestovné náklady 94,72 € (400 km pri spotrebe 7,7l/100 km a cene pohonných hmôt 1,469 € /l a náhrade za použitie vozidla vo výške 0,183€ za každý km Žilina -Bratislava a späť- účasť na pojednávaní)

- náhrada za stratu času -10 polhodín -cesta na pojednávanie) - 139,80 €

- DPH 20 % 177, 01 €

Spolu: 992,05 €

Iné trovy konania pozostávajú:

- z náhrady za súdny poplatok

1. za podanie žaloby 70 €

2. za podanie odvolania 70 €

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

38. S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.